

คนดีข้างกายท่านมีบ้างไหม?

อดิศักดิ์ แจ่มจิราศัย

ป้าวันอาทิตย์

ที่ห้างสรรพสินค้า ซีคอนสแควร์ ถนนศรีนครินทร์ ณ ชั้นสามของห้าง ร้าน SHOWTIME เป็นร้านขนาดใหญ่ ชายแผ่นดีวีดี ซีดี มีลูกค้าเดินดูแผ่นซีดีไม่กี่คน ชายวัยห้าสิบเศษเดินเข้ามาในร้าน พร้อมแสดงบัตรสมณาคูด แลกแผ่นดีวีดี ต่อชายหนุ่มซึ่งเป็นพนักงานขาย พร้อมถามขึ้นว่า “บัตรนี้อามาแลกแผ่น ดีวีดี ได้ใช้ไหม?” พนักงานหนุ่มรับบัตรมาดูพร้อมกับพยักหน้าแทนคำตอบ ชายผู้นั้นใช้เวลาอยู่นาน กับการเลือกแผ่นหนังที่ตัวเองชื่นชอบ ซึ่งเป็นหนังประเภทแอคชั่น เมื่อเลือกหนังเรื่องที่ถูกใจได้แล้ว จึงนำแผ่นไปให้พนักงานชายคนเดิมดู พนักงานดูแผ่น ดีวีดี แล้วบอกชายผู้นั้นว่า “หนังสองแผ่นนี้เป็นคนละค่าย ไม่ร่วมโปรโมชัน ชายคนนี้นักล่ากลิ่น ความโกรธ ที่ต้องเสียเวลาในการเลือก โดยไม่ว่าอะไร พนักงานขายได้แนะนำให้เลือกตามชั้นวางที่กำหนด โอเคไม่ว่ากัน “ของแถมของฟรี” ชายผู้นั้นคิดในใจ และแล้วการเลือกครั้งที่สอง ได้ใช้เวลานานกว่าครั้งแรกเสียอีก

เพราะหนังจำนวนมากเคยมีแล้ว กว่าจะเลือกได้ก็เล่นเอาเมื่อย ไหนจะหัวหน้า จะได้จบๆกันไป แต่ยังไม่จบ คราวนี้พนักงานขายบอกว่า “ไม่ได้ครับ เป็นหนังใหม่ ไม่ได้อยู่ในรายการแลกครับ” ได้ยื่นแท่นแหละ สุดท้ายชายผู้นั้นจะอดกลั้นได้อีกต่อไป เขาต่อว่าพนักงานด้วยเสียงอันดัง “บอกอะไร ลูกค้าก็ควรบอกให้หมด ทำให้ลูกค้าเสียเวลา” และอะไรอื่นๆ อีกมากมาย ด้วยเสียงอันดังกว่าปกติ มีพนักงานหญิงวัยเกือบสามสิบ เข้ามารับหน้าแทนพนักงานชายชาย แนะนำตัวเองว่าเป็นผู้จัดการประจำร้านแห่งนี้ พร้อมทั้งกล่าวคำขอโทษอย่างสุภาพ แต่ชายผู้นั้นเลือดขึ้นหน้าเสียแล้ว เขากล่าวตำหนิผู้จัดการที่ไม่อบรมลูกน้องต่างๆ นานา ด้วยอารมณ์อันรุนแรง แต่ไม่ว่าชายผู้นั้นจะตำหนิอย่างไร ผู้จัดการสาวก็น้อมรับ มีแต่คำว่า “คะ ขอโทษคะ” โดยไม่มีคำโต้เถียง สุดท้ายชายผู้นั้นก็จากไปโดยมิได้แลก ดีวีดี กลับไป ระหว่างขับรถกลับบ้าน เขาเริ่มได้คิด และรู้สึกเสียใจต่อคำต่อว่าเกินกว่าเหตุ โดยเฉพาะกับผู้จัดการสาว ทั้งๆ ที่หล่อนไม่ได้โต้เถียงแต่ประการใด เขารู้สึกละอายใจที่เป็นผู้ชายและเป็นผู้ใหญ่แล้ว แสดงอาการโมโหโกรธา ย่อมไม่สมควร ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกเสียใจ อีกด้านหนึ่งกลับเกิดความยอมรับนับถือขึ้นในใจ ในความอดทนต่อลูกค้า และเรื่องนี้ได้วนเวียนอยู่ในสมองของเขาตลอดเวลา ผ่านไปอีกหนึ่งอาทิตย์ เขาตัดสินใจกลับไปร้าน SHOWTIME อีกครั้ง ผู้จัดการสาวแสดงอาการตกใจอย่างเห็นได้ชัดเมื่อพบหน้าเขา “ผมขอโทษในเรื่องวันนั้น ที่ต่อว่าคุณรุนแรงเกินกว่าเหตุ” “เช่นเดียวกับคะ เมื่อคุณไปแล้วฉันก็ร้องไห้เสียใจ” “ผมขอโทษจริงๆ” เขากล่าวสรุป เวลาผ่านไปแต่ความประทับใจในการปฏิบัติต่อลูกค้าของผู้จัดการยังฝังใจอยู่ คนๆนี้แหละที่เขาจะเลือกให้มาอยู่แผนกขายซึ่งต้องติดต่อกับลูกค้า คนๆ นี้ น่าจะสร้างความเจริญให้บริษัทได้ เขาได้แวะเวียนไปพูดคุยกับผู้จัดการสาวบ่อยมากขึ้น ถ้ามถึงการศึกษา ประสบการณ์ทำงาน ลงท้ายด้วยการชักชวนให้มาร่วมงาน มาเป็นผู้จัดการที่เกรทริงสิต แต่กว่าจะได้รับคำตอบว่า “โอเค” ก็ใช้เวลาเกือบสองปี ในพงศาวดารจีนเรื่อง “สามก๊ก” เล่าปี่กว่าจะเชิญขงเบ้งมาช่วยงานได้ก็ต้องเดินทางไปเชิญถึงสามครั้งสามครา ซึ่งขงเบ้งยังแกล้งให้เล่าปี่เป็นคนช่วยทรมานเกือบให้ตัวเองนั่งอีกต่างหาก แต่ก็ไม่ผิดหวัง ฉันทัดฉันทันวันนี้ผู้จัดการ “เกรทริงสิต” ดูแลกิจการทุกอย่าง ไว้ใจได้แค่ไหน เปิดเกรทริงสิตมาห้าปี เล้าแก่แวะไปดูกิจการเพียง 6 - 7 ครั้ง เท่านั้น เพียงแค่นี้ก็ยืนยันได้ว่าไว้ใจได้เกินร้อย ท่านเห็นด้วยไหม?

เรื่องนี้ก็น่าสนใจ พนักงานปฏิเสธการรับเงินเดือนเพิ่ม แต่ที่เกรทริงสิตมีแล้วสองคน เพิ่มเงินเดือนเยอะด้วยเป็นหมื่น แต่ไม่ขอรับ บริษัทจะเจริญก้าวหน้า ต้องมีคนดีมากกว่าคนไม่ค่อยดี เป็นหน้าที่ของผู้นำที่จะสร้างขึ้นมาและป้องกันไม่ให้ พนักงานเกิดความคิดไม่ดี เช่นขึ้นเงินเดือนให้พนักงานพอกินพอใช้ ดูแลเขาและครอบครัวให้เหมือนครอบครัวเดียวกัน กว่าจะถึงวันนี้ เกรทริงสิตได้ทำแล้ว เพราะระลึกอยู่เสมอว่า เกรทริงสิตจะยิ่งใหญ่ได้ **“ต้องมีคนดีข้างกายมากๆ”**